

Oude Kerk, 10 april 2022
zesde zondag van de Veertigdagentijd
Vesper
ds. Johan Meijer

gelezen: Lucas 19: 29-40

titel: groene intocht

overdenking

*Pluk nu het groen van de velden
en zwaai met takken van bomen
want nu zal de koning komen,
zoals de profeten meldden
Hij zal op een ezel rijden
het jong van een ezelin
O koning kom ons bevrijden
en rijd Jeruzalem in*

Dit is de eerste strofe van een Schriftlied bij Lucas 19 over de intocht in Jeruzalem. De schrijver is Muus Jacobse en hij doet altijd iets bijzonders met zijn liederen: hij plaatst ons midden in de scène waar het over gaat. Dus het is alsof wij die woorden zeggen, zingen of denken. En zo zullen er mensen aanwezig zijn geweest daar in Jeruzalem bij die intocht van Jezus, die dit dachten, zeiden of zongen. Misschien kenden zij de profetieën die gesproken hadden over een Bevrijder, die op een ezelsveulen de stad van de Vrede, Jeruzalem, zou binnenkomen, als een Messias.

Het is een wensgedachte, een verlangen, dat bij omstanders leeft. In Jezus zien zij die beoogde Bevrijder. En ze gaan met groene taken en bladeren zwaaien en maken een pad van kledingstukken, waarop de verhoopte koning binnen kan komen.

Zwaai, zwaai zwaai met jonge groene takken zingt een ander lied vol enthousiasme. Het moet een blijde intocht worden. Zo heette dat vroeger, als de Koningin een plaats of stad kwam bezoeken: een blijde intocht, en de stad werd versierd met poorten, bogen, vlaggen en groen.

Maar zo blij was alles niet bij de intocht in Jeruzalem. Jezus wist wat er gebeuren zou, daar in die Stad van Vrede, ooit door koning David gesticht. Niets was vrede in dit bezette gebied en de stad van vrede was vol van spanning, die hing in de lucht. Jezus wist dat hij zijn aardse einde tegemoet zou gaan en wat zijn lot zou worden. Het luide schreeuwen 'Hossanna die komt in de Naam des Heren' zou weldra omslaan in een grimmig kruisig Hem, kruisig Hem!

*O koning, wij zien u wenen
uw stad wilde U niet horen
Zal de vijand haar verstoren
en verstrooien al haar stenen?
Gij komt op een veulen rijden,
het jong van een ezelin,
maar 't is de weg van uw lijden
Gij rijdt Jeruzalem in*

Zie hier ons, in de vorm van wij. Betrokken op de gebeurtenissen met al onze verlangens en wensgedachten, wij zien de koning op zijn ezelsveulen wenen. Huilen. Bittere tranen om het lot dat de Stad van Vrede te wachten staat. Lucas, die de verhalen vertelt aan ons, weet van de verwoesting van de tempel in het jaar 70, zijn evangelie is van rond het jaar 80. Voor gelovige joden betekende de verwoesting van de tempel het einde van de wereld. Jezus heeft het voorzien dat geen steen op de

ander zou blijven staan en dat die stenen het uit zouden schreeuwen om ons te vertellen van hun toekomstig lot.

De vreugde die in verdriet verkeert. Je jonge groene takken die verdorren. De lente die herfst wordt. Een somber einde van wat zo mooi en hoopvol begon. Maar is er dan geen hoop? Is er niets om te verlangen? Is er niets meer om Hosanna bij te roepen: Heer, red toch? Het hangt er vanaf hoe wij die redding zien. Is het een revolutionaire daad van een krachtige Messias of zit de redding in de weerloosheid? Iemand zei deze week iets over de kleren die de mensen op de grond wierpen, als een pad voor Jezus uit. Mantels als rode loper zeg maar. En dat je jezelf dan kwetsbaar opstelt, als het ware een jasje uitdoet, zoals mensen die fysiek en mentaal in hebben moeten leveren het ook wel zeggen: ik heb wel een jasje uitgedaan. In die kwetsbaarheid kom je dichterbij Jezus, die zelf ook in weerloosheid bij het kwetsbare wilde staan. Die ons mensenlot altijd wilde meeleven en meelijden. Door onze jas uit te doen, als het ware, stellen wij ons meer open voor Hem. Door niet te schreeuwen, maar stil te bidden naderen wij dichterbij Hem die wel degelijk onze koning wil zijn, maar niet van een stad van stenen, niet van een hart van steen, maar van een open, levend hart, dat mag kloppen in zijn ritme, en met het groen van de lente. Binnen de wereld van de spiritualiteit is de kleur van het hart niet rood, maar groen. Deze kleur gaat over leven en verbinding, om een open relatie met liefde die vernieuwend is en leven schenkt. Zo mag er een groene intocht ontstaan als wij onze harten openen voor de Heer die intocht wil doen in ons hart. Dat ons hart een stad van vrede mag zijn, vrede met Hem, die ons leven, onze ziel wil vernieuwen door het leven te schenken, de lentelijke groene liefde en aandacht.